MIRACVLA AD SEPVLCRVM B. LEVFREDI PATRATA.

I. EXPLICVIMVS ea quæ de vita & actibus Beati viri Leufredi Dominus donauit posse describere: Nunc dicamus paucis, quæ post excessum eius virtutum insignia, ad memoriam illius omnipotentia sanctæ Trinitatis operari dignata est. Nam ad cineres ipsius (si petentium adsit fides integra) cœci illuminātur: surdi auditum recipiunt, claudi gressum: obsessi à dæmonio liberantur. Superbi quoq;, qui seruos Dei ante memoriam eius die noctuq; excubantes, infestatione tyrannidis suæ opprimere non metuunt, terribili vltione feriuntur. Hic & vbique author sepulcrum appellat memoriam

II. IN diebus igitur magni & gloriosissimi principis Caroli, Hucbaldus Abbas non paruæ ad sæculum dignitatis, ipsi monasterio præerat. Hic quendam ex domesticis suis nomine Batericum eidem loco præfecerat: vt eius cura res ipsius Ecclesiæ administrarentur, & alimenta ibidem Deo famulantibus, secundum ritum institutionis monasticæ, præberētur. Qui cœpit in eos ferus & austerus apparere. Accidit autem vt adueniente die, quo solemniter transitus sancti confessoris Christi Leufredi Abbatis erat excolendus, cum nihil præter solitum ad vsus seruorum Dei lautioribus cibus præpararet, Offa decanus memorati loci ad eundem Oeconomum accederet: Et vt mitius cum eis ageret gratia tantæ festiuitatis persuaderet. Ille autem, vt nomen S. viri Leufredi audiuit, blasphemauit: & superbiæ spiritu tumidus, spreuit dicēs. Leufredū nominas? Quis est ille Leufredus? Sic & subulcus patris mei vocatur. Sed scito, quia pro eius memoria, nullus vobis apparatus à me exhibebitur. Postera autem die surgens venatum abijt: & ceruam albi coloris insecutus, cum post eam nimium fatigaretur, nequiuit comprehendere. Monachi verò lætaniis & pecib. Dominum totis viribus in commune deprecabantur: vt super eos tandem clementer intenderet: & indignaretur super tantis blasphemiis nomini suo irrogatis. Et ecce cum sederet ad mensam cum vxore & necessariis amicis, inter cætera allatus est piscis: & ait. Omninò ex isto non manducabunt clerici Leufredi. Cui subito apparuit quidam monachus ex eadem congregatione, nomine Hercus dudum vita perfunctus, habens baculum manu sua. Ait autem Batericus. Video Hercum baculum tenentem, & contra me venientem. Certè vt video, in malum meum festinat. Cumq; vxor eius & omnes qui aderant stupefacti essent, vtpote qui nihil tale viderent: ille affirmabat sic se habere. Sed is qui videbatur terribiliter in eum impetum faciens, baculo eum in pectore percussit. Qui statim exiliens mensa, proiecit se in terram, & sanguinem ore & naribus execrans concidit: & illicò mandauit ad monasterium omnia necessaria de suo fratribus honestissimè præparari. Ipse aūt ipso vulneris dolore ingrauescente, post modicum humanis rebus excessit.

III. NVPER quoq; quidam pene viginti annorum cæcus, ad memoriam viri Dei accessit. Vbi die tertio post festiuitatem S. Leufredi, misericordiam Domini, & auxilium intercessionis eiusdem viri Dei præstolabatur. Factumq; est, vt fratribus vespertinali hora in precibus incumbentibus, & prædicto cæco in Ecclesia perstante, columba (sicut ipse asserebat) à parte altaris veniens, in oculos cęci insiliret. Et cōtinuò cęcus voce magna exclamauit dicens. Adiuua me sancte Leufrede. Ad hanc vocem venerunt quidam è fratribus ad eum: & viderunt ab oculis eius guttas sanguinis defluere, & inuenerunt eum veraciter visum recepisse. Et postulans sibi potum dari, bibit & confortatus est, & sanus factus abijt.

IV. ALIA item fœmina cæca iuxta monasterium adueniens, cum cognouisset nullum aditum fœminis illuc ingrediendi patere: misit candelam ad memoriam viri Dei per quendam hominem. Cumq; accenderetur candela ante sepulcrum sancti viri, fœmina illa statim lumen recepit. Dæmoniaci quoq; catenati & loris astricti, sæpè ad eundem locum adducti, virtute & meritis sancti viri, pristinæ sanitati restituti sunt. Nota obsetuantiam regularē quæ quondā fuit in monasterio S. Leufredi: quando fœminis ad eiꝰ sepulcrū non patebat aditus

V. PLVRIMA omisimus, quæ etiam recenti tempore ad memoriam eius facta referuntur: timentes ne fortè cum religiosorum virorum paremus voluntati, legentibus fastidium gigneremus. Sed respiciat omnipotens Deus deuotionem seruorum suorum, & obedientiam nostram: & ad eius nos societatem (de cuius meritis etsi imperito sermone sed deuoto disputamus) peruenire faciat: vbi est gloria omnibus sanctis eius per infinita sæcula sæculorum, Amē.

De translatione corporis sancti Leufredi, ex eius Abbatia, ad monasterium sancti Germani à Pratis.

TEMPORIBVS Caroli simplicis, Francorum regis, monachi Crucis sancti Audoëni (quæ nunc est sancti Leufredi) Abbatiam suam à Nortmannis expilatam, peneq; totam dirutam deseruerunt: & cum sacris corporibus Audoëni Archiepiscopi, Thuriani pariter Archiepiscopi Dolensis in Britannia (qui Archiepiscopatus non multò post in Episcopatum reductus est) & Leufredi atq; Agofredi fratrum, ad Cœnobium S. Germani à Pratis venerunt, se suaq; omnia eis dedentes: vt in consortium aliorum adsumpti, bonorum quoq; huius loci ex æquo participes fierent Quod quidem humanissimè illis aliquot annos præstitum est. Præuidens autē Robertus Comes & Marchio, Odonis quondam regis frater, & Hugonis magni pater, necnon tam nominis Abbatis S. Germani quam reddituum eius primus sęcularium vsurpator, Leufredianus monachos, fæliciore aura aspirante, posse à proposito descisscere, & bona data perfidè repetere (quod euentus docuit) hanc Abbatiam sanctæ Crucis non tam confirmari cætui Germanico, quam de nouo dari à Carolo simplice petijt, & impetrauit. Leufrediani Abbatia sua derelicta, monasterio S. Germani se cum omnibus bonis suis dedunt.

Ann. 918.

EODEM tamen anno, Leufrediani monachi, cum bellum Normannicum tamdiù Gallis infestum & exitiale per Rollonem primum Nortmanniæ ducem (qui à Francione Rothomagensi Archiep. baptizatus, atq; à Roberto Comite superius memorato ex sacro fonte susceptus, Robertusq; nuncupatus, hanc regionem prius Neustriam dictam, cum Egidia Caroli simplicis filia dotis nomine accepit) finitum minimè renasci viderent: ad proprias sedes repedare satagunt. Quamobrem monachi prædicti S. Germani pratensis, piè assentientes, illis Abbatiam suam reddiderunt: ita tamen, vt in memoriam humanæ eorum receptionis, ac per aliquot annos nutritionis, & modò indulti regressus, remaneret in præfato S. Germani Cœnobio Corpus B. Leufredi Abbatis: quod vsq; huc ibidem honorificè asseruatur, & serenitatis impetrandæ causa sæpè solenni pompa processionaliter defertur. Varia tamen sancti corporis mēbra à Monachis dicti Monasterij Germaniani diuerso tempore variis donata sunt, vt id accurate annotauit Vicentius Barrali Salernus in fine Chronologiæ Lerinensis. Leufrediani monachi monasteriū suum repetunt.

S. ALBANI PRESBYTERI VITA. MOGVNTIÆ PASSI, EX MOGVNTINÆ ECCLESIÆ BREVIARIO.

AN. 480.

ALBANVS Presbyter, cum Theonesto Episcopo suo Philippensi, Hunericho Wandalo in Catholicos grassante, Romam exul venit. Vnde in Galliam docendi gratia destinatus, Moguntiæ (quæ tum pastore orbata erat) prædicandi occasionem nactus, acriter Arrianorum perfidiam gladio spiritus, qui est verbum Dei, retundebat. Accidit autem vt aliquando Albanus, quo erat ingenio & facundia, acriùs in hæreticos inuectus, validissimis eos argumentis constringeret, sicq; in irā & rabiem plurimos concitaret. Quare magno furore ad pœnam è medio fratrum raptus, ac multis iniuriis est affectus. Quorum crude- 21. IVNII. Moguntiæ inuehitur in Arrianos.

Decollatur. litate ille nihil motus, in fide Catholica tanquam columna immobilis perstitit: donec inter diuersos clamores & studia populi verberibus grauissimè mulctatus, extra ciuitatem eijceretur, capitalemq; acciperet sententiam. Sic placens Deo hostia effectus, postquam ad locum supplicij peruenit, genibus flexis mente in Deum porrectissima, nudam spiculatori præbet ceruicem, æternam pro caduca hac, vitam recepturus. Quo loco prætereundum non est, quod fidelis traditio habet: dum caput eius à ceruice reuulsum esset, adhuc lingua in laudem Christi palpitante, martyrem illud suis ipsius manibus sustulisse, ac firmo gressu aliquot passibus ad locum vsq; detulisse, vbi posteà honorificè fuit sepultus.

Fert caput suum.

Reliquiæ S. Albani asseruantur Moguntiæ à Canonicis Ecclesiæ S. Albani, qua destructa nunc eas habent in templo Prædicatorum. Vide Serrarium lib. 2. cap. 28. rer. Mogunt.

Alias duas copiosiores eiusdem Sancti vitas edidit Henricus Canisius antiquarum lectionum tomo V. sed quas suis nævis non carere putat Serrarius ibidem.

AN. 280. MARTYRIVM ILLVSTRE S. ALBANI MARTYRIS ANGLIÆ, QVEM PLERIQVE ALBINVM VOCANT: EX HISTORIA Ecclesiastica gentis Anglorum Bedæ libro primo, capite 6. & 7.

22. IVNII. Ex cap. 6. ANNO incarnationis Dominicæ ducentesimo octogesimosexto, Diocletianus tricesimustertius ab Augusto Imperator, ab exercitu electus, annis viginti fuit, Maximianumq;, cognomento Herculeum, socium creauit imperij: & Diocletianus quidem in Oriente, Maximianus autem Herculeus in Occidente vastari ecclesias, affligi, interficique Christianos, decimo post Neronem loco, præceperunt. Quæ persecutio omnibus ferè anteactis diuturnior atque immanior fuit. Nam per decem annos incendijs ecclesiarum, proscriptionibus innocentum, cædibus martyrum incessabiliter acta est. Denique etiam Britanniam cum plurima confessionis Deo deuotæ gloria sublimauit. I.

Persecutio Ecclesiæ immanissima.

Cap. 7. SIQVIDEM in ea passus est S. Albanus, de quo presbyter Fortunatus in laude virginum, cùm beatorum martyrum, qui de toto Orbe ad Dominum venirent, mentionem faceret, ait: II.

Albanum egregium fœcunda Britannia profert.

Albanus vt fuerit conuersus. QVI videlicet Albanus paganus adhuc, cùm perfidorum principum mandata aduersum Christianos sæuirent, clericum quendam, persecutores fugientem, hospitio recepit: quem dum orationibus continuis ac vigiliis diù noctuque studere conspiceret, subitò diuina gratia respectus, exemplum fidei ac pietatis illius cœpit æmulari: ac salutaribus eius exhortationibus paulatim edoctus, relictis idololatriæ tenebris, Christianus integro ex corde factus est. Cumque præfatus Clericus aliquot diebus apud eum hospitaretur, peruenit ad aures nefandi principis, confessorem Christi, cui necdum fuerat locus martyrij deputatus, penes Albanum latere. Vnde statim iussit milites diligentiùs eum inquirere. Qui cùm ad tugurium martyris peruenissent, mox se sanctus Albanus pro hospite ac magistro suo, ipsius habitu, id est, caracalla, qua vestiebatur, indutus, militibus exhibuit, atque ad iudicem vinctus perductus est. III.

Vltrò se offert ad mortem.

CONTIGIT autem iudicem ea hora, qua ad eum Albanus adducebatur, aris assistere, ac dæmonibus hostias offerre. Cumque vidisset Albanum, mox ira succensus nimia, quòd se ille vltrò pro hospite, quem susceperat, militibus offerre ac discrimini dare præsumpsisset, ad simulacra dæmonum, quibus assistebat, eum iussit pertrahi: Quia rebellem inquiens, ac sacrilegum celare, quàm militibus reddere maluisti, vt contẽptor diuûm meritam blasphemiæ suæ pœnam lueret, quæcunque illi debebantur supplicia, tu soluere habes, si à cultu nostræ religionis discedere tentas. At S. Albanus, qui se vltrò persecutoribus fidei Christianum esse prodiderat, nequaquam minas principis metuit: sed accinctus armis militiæ spiritualis, palàm se iussis illius parere nolle pronunciabat. Tum Iudex: Cuius, inquit, familiæ vel generis es? Albanus respondit: Quid ad te pertinet, qua sim stirpe genitus? Sed si veritatem religionis audire desideras, Christianum iam me esse, Christianisq; officiis vacare cognosce. Ait Iudex: Nomen tuum quæro, quod sine mora mihi insinua. At ille: Albanus, inquit, à parentibus vocor, & Deum verum ac viuum, qui vniuersa creauit, adoro semper & colo. Tum iudex repletus iracundia, dixit: Si vis perennis vitæ felicitate perfrui, diis magnis sacrificare ne differas. Albanus respondit: Sacrificia hæc, quæ à vobis redduntur dæmonibus, nec auxiliari subiectis possunt, nec supplicantium sibi desideria vel vota complere: Quinimò quicunq; his sacrificia simulacris obtulerit, æternas inferni pœnas pro mercede recipiet. IV.

Constantia eius.

HIS auditis, iudex nimio furore commotus, cædi sanctum Dei confessorem à tortoribus præcepit, autumans se verberibus, quam verbis non poterat, cordis eius emollire posse constantiam. Qui cùm tormentis afficeretur acerrimis, patienter hæc pro Domino, imò gaudenter ferebat. At vbi iudex illum tormentis superari, vel à cultu Christianæ religionis reuocari non posse persensit, capite eum plecti iussit. Cumq; ad mortem duceretur, peruenit ad flumẽ, quod muro & arena, vbi feriendus erat, meatu rapidissimo diuidebatur. Viditq; ibi non paruam hominum multitudinem vtriusque sexûs, conditionis diuersæ & ætatis, quæ sine dubio diuinitatis instinctu ad obsequium beatissimi confessoris ac martyris vocabatur, & ita fluminis ipsius occupabat pontem, vt intra vesperam transire vix posset. Denique cunctis penè egressis, iudex sine obsequio in ciuitate substiterat. Igitur S. Albanus, cui ardens inerat deuotio mentis ad martyrium ocyùs peruenire, accessit ad torrentem, & dirigens ad cœlum oculos, ilicò siccato alueo, vidit vndam suis cessisse ac viam dedisse vestigiis. Quod cùm inter alios etiam ipse carnifex, qui eum percussurus erat, vidisset, festinauit ei, vbi ad locum destinatum morti venerat, occurrere: diuino nimirùm admonitus instinctu, proiectoq; ense, quem strictum tenuerat, pedibus eius aduoluitur, multùm desiderans, vt cum martyre, vel pro martyre, quem percutere iubebatur, ipse potiùs mereretur percuti. V.

Verberibus afficitur.

Insigne miraculum.

Carnifex credit.

DVM ergo is ex persecutore factus esset collega veritatis & fidei, ac iacente ferro, esset inter carnifices iusta cunctatio, montem cum turbis reuerendissimus Dei confessor ascendit: Qui opportunè lętus gratia decentissima, quingentis ferè passibus ab arena situs est, variis herbarum floribus depictus, imò vsquequaq; vestitus: in quo nihil repentè arduum, nihil præceps, nihil abruptum, quem lateribus longè lateq; deductum, in modum æquoris natura complanat: dignum videlicet eum pro insita sibi specie venustatis iam olim reddens, qui beati martyris cruore dicaretur. In huius ergo vertice S. Albanus dari sibi aquam à Deo rogauit: statimq; incluso meatu, ante pedes eius fons perennis exortus est, vt omnes agnoscerent, etiam torrentẽ martyri obsequium detulisse. Neq; enim fieri poterat, vt in arduo montis cacumine martyr aquam, quam in fluuio non reliquerat peteret, si hoc opportunum esse non videret. Qui videlicet fluuius, ministerio persoluto, deuotione completa, officij testimonium relinquẽs, reuersus est ad naturam. Decollatus itaq; martyr fortissimus ibidem, accepit coronam vitæ, quam repromisit Deus diligentibus se. Sed ille qui piis ceruicibus impias intulit manus, gaudere super mortuum non est permissus. Nam oculi eius in terram vnà cum beati martyris capite deciderunt. VI.

Fontem impetrat precibus suis.

Capite truncatur.

Pœna percussoris.

DECOL-